

POHÁDKY ZE SKAL

Sedm pohádkových příběhů z Českého ráje.

Každý večer během jednoho týdneš Tě jedna pohádka zavede na kouzelné místo, kde náš hrdina Skaláček zažije nějaké klukovské dobrodružství.

Pokud budeš chtít místa Skaláčkových dobrodružství navštívit, není to nic nemožného. Každý příběh je vložen do jedné kešky v Českém ráji. Najdeš je tak, že budeš hledat „Pohádky ze skal“ na serveru www.geocaching.com.

KROKODÝL

Skaláček jel jednou se školou na výlet do liberecké zoologické zahrady. Ze všech zvířátek se mu tam nejvíc líbili krokodýli. Co ho na nich tak přitahovalo, bylo to, že spí ve vodě a přitom mají otevřené oči. Skaláček se prostě do krokodýlů hned zamiloval a celý zbytek návštěvy už jen přemýšlel, jak by takového krokodýla mohl získat.

Nakonec se mu podařilo přesvědčit pana ředitele a jednoho malého krokodýlka od něho dostal. Pojmenoval ho Bonifác, dal jej do své kouzelné krabičky a už se nemohl dočkat, až si ho přinese domů. Rodiče vůbec neskrývali svoje překvapení, ale nakonec souhlasili s tím, že si Skaláček může krokodýlí nemluvně nechat.

Bonifác potřeboval růst a tak hodně jedl. Kromě ovoce, zeleniny a lesních plodů také pomáhal Skaláčkovi s dojídaním svačin do školy. To bylo jedno z mnoha jejich společných tajemství před rodiči.

Když ráno Skaláček odcházel do školy, nechával Bonifáce doma samotného. Po nějaké době to však krokodýla přestalo bavit a tak začal dělat stále větší objevné výlety do skal, které byly všude okolo. A ze svých vycházek se vracel stále později, až jednoho dne nepřišel vůbec.

Skaláček popadl baterku a vydal se do tmy Bonifáce hledat. Prošel všechna známá místa, ale krokodýl nikde. Už se celý smutný vracel domů, když v tom najednou uslyšel hrozné chrápání. Hned mu bylo jasné, že Bonifáce našel. Šel po zvuku dál a dál, až uviděl krokodýla ležícího ve spáře mezi skalami, jak naprosto spokojeně spí. To nebylo žádné překvapení, protože otvor ve skále naprosto přesně kopíroval tvar krokodýlího těla a Bonifác tam ležel jako v peřince.

Je to už hodně dávno, chrápat uslyšíš jenom horolezce, ale můžeš si alespoň vyzkoušet, jestli by bylo krokodýlí lůžko pohodlné i pro tebe.

PRAMENY

Každé dítě dostává od rodičů nějaké úkoly. Nejčastěji to je vždycky něco, co hrozně nesnáší, jako třeba odnášení odpadků nebo skládání ponožek. Také Skaláček měl takovou povinnost, ale naprosto nečekaně si ji oblíbil. Čistil prameny vody, které vyvěraly zpod pískovcových skal.

Každý den, ať už sám nebo s krokodýlem Bonifácem obcházel stejný okruh a zastavil se u každé ze studánek a podíval se, jestli je všechno v pořádku. Většinou se nic nedělo, ve vodě bylo spadlých několik větviček nebo někde zůstal po turistech papírek od bonbónů. A tak měl Skaláček vždycky ještě dost času na hraní. Někdy postavil na potůčku u Josefova pramenu přehradu, někdy jen tak chodil po vodě, jindy zase dělal z kamínků a klacíků most pro žáby. Ale ze všeho nejraději si vyřezával z kůry lodičky a ty pouštěl po proudu dolů.

Jednoho dne přišel k Felixovu pramenu, svému nejoblíbenějšímu, a nemohl věřit vlastním očím. V potoce, zapasována mezi stromy trčela obrovská loď. Opravdový parník s kormidlem, komínem, kapitánským můstkem a velikou rezavou kotvou. Vypadalo to, jakoby uvízl na mělčině. Ale to byl vlastně nesmysl, protože parník neměl jak připlout. Každopádně tam ale byl a Skaláček na něho koukal jako na zjevení. "Je tam někdo?" volal. Nikdo se však neozýval. Po chvíli si dal odvalu a vyškrábal se na palubu.

pro keškovou sérii "Pohádka ze skal" namalovala I. Formanová

Vešel na kapitánský můstek a na kormidle viděl nápis "Terezia 1865". Na prstech rukou začal počítat, jak ten parník bude vlastně starý. Když mu prsty nestačily, řekl si, že je to vlastně jedno a začal hledat nějakou živou bytost. Prolezl celou loď, podíval se do každé kajuty, ale ani stopa. Jen u navijáku na kotvu našel poloprázdnou láhev od rumu a odloženou fajfku.

Kde se tu parník vzal už Skaláček moc neřešil, věděl však, že k pramenům v Sedmihorkách vůbec nepatří a tak jej vložil do kouzelné krabičky a odnesl domů. Kouzelná krabička je proto kouzelná, protože do ní můžeš dát cokoliv chceš a vždycky se to tam vměstná. Za nějaký čas odjížděl strýček Rudolf do Poděbrad do lázní a tak mu Skaláček dal krabičku s sebou, aby pustil parník do Labe. Klidně se tam jeď podívat, opravili jej, natřeli a plaví se tam dodnes.

KAPELNÍK

Náš Skaláček byl tak trochu nešika. Stále něco ztrácel a hledal. Teď právě kružítko na zítřejší hodinu matematiky. Hledal snad už všude, ale zatím bez úspěchu. Při prohledávání nejspodnějšího šuplíku ve skříni na chodbě však našel něco zajímavějšího, než je kružítko. Našel tam krásné staré hodinky na řetízku.

Byl tak překvapený ze svého nálezu, znal totiž jen hodinky, co se nosí na ruce, že hned běžel za tatínkem, aby mu vzácný přístroj ukázal.

„To jsou hodinky po mém dědečkovi, tvém pradědovi. Byl kapelníkem místního lázeňského orchestru. Ty hodinky dostal od císaře pána.“ řekl Skaláčkoví tatínek. Skaláček neskrýval svoji zvědavost a hned se začal vyptávat na pradědečka, hodinky i císaře pána.

